

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 6Co/82/2016  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814206616  
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 02. 2016  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814206616.1

## Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: I. R. A., a.s., so sídlom E. XXXX/XXX, O., IČO: XX XXX XXX, právne zastúpeného Q. kanceláriou W. W. s.r.o. so sídlom O. XXX/XX, E., IČO: XX XXX XXX, proti odporcovi: M. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom V.R. XXX/XX, O., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: J. na ochranu občana spotrebiteľa I., so sídlom G.. legionárov 5, O., IČO: XX XXX XXX, odporca a vedľajší účastník právne zastúpení B.. Q. R., advokátom so sídlom J. C. X/A, L., v konaní o zaplatenie 2.742,54 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 01. apríla 2015 č.k. 18C/12/2014-69, v spojitosti s opravným uznesením Okresného súdu Prievidza zo dňa 15. októbra 2015, č.k. 18C 12/2014-69 v senáte takto

### rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti - vo výroku III. o náhrade trov konania vo vzťahu navrhovateľa a vedľajšieho účastníka na strane odporcu **m e n í t a k**, že navrhovateľ **j e p o v i n ý** zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania vo výške 505,13 Eur z titulu trov právneho zastúpenia, a to na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka B.. Q. R., advokáta so sídlom L., J. C. X/A, do troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Žiadny z účastníkov **n e m á** právo na náhradu trov odvolacieho konania.

### o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd **n á v r h** vo veci samej zamietol, odporcovi náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania vo výške 571,80 Eur z titulu trov právneho zastúpenia, na účet jeho právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch , § 52 ods. 1-4, § 53 ods. 1, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka s odkazom na ktoré, návrh nepovažoval za dôvodný. Konštatoval, že účastníci uzavreli dňa 14.04.2008 Úverovú zmluvu, pričom z právneho hľadiska ide o spotrebiteľský úver, ktorý poskytol navrhovateľ odporcovi podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Preskúmaním uvedenej úverovej zmluvy súd zistil, že uzavretá úverová zmluva nespĺňa náležitosti stanovené v § 4 ods. 2 uvedeného zákona a to konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, priemernú hodnotu RPMN a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, na základe čoho v zmysle ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch veta druhá, sa uvedený poskytnutý úver v takom prípade považuje **z a b e z ú r o č n ý** a bez poplatkov. Z uvedenej úverovej zmluvy potom vyplýva, že navrhovateľ poskytol odporcovi úver vo výške 80.000,- Sk (2.665,51 eura). Keďže odporca na základe uvedenej úverovej zmluvy, ktorá sa považuje z vyššie uvedených dôvodov za bezúročnú a bez poplatkov, zaplatila navrhovateľovi sumu 3.136,19 eur, pričom reálne čerpal 2.665,51 eur navrhovateľ nemá platný právny titul na zaplatenie žalovanej sumy 2.742,54 eur s uplatneným príslušenstvom, **p r e t o** súd žalobu zamietol. Navrhovateľovi nepatrí ani poistné v sume 100,32 eur, ktoré **s i n á r o k u j e** za 36. až 51. mesačnú splátku neuhradeného poistného. Možno mať pochybnosti o platnosti dohody o poistení, ktoré má navrhovateľ predformulované v zmluve ako bod 51 a 52, pričom ide o ťažko čitateľné znenie tejto dohody, nie je zrejmé, či odporca mal vôbec záujem o toto

poistenie, rozsah poistenia. Vzhľadom k tomu, že výška poistného sa odvíjala od výšky mesačnej splátky, z ktorej nepatrí navrhovateľovi ani časť zmluvného úroku, nemôže byť platne dojednané ani poistné. Okrem toho ak sa má výška poistného odvíjať od výšky mesačnej splátky, keďže súd považuje úver za bezúročný a bez poplatkov a nemožno uvažovať o správnosti mesačnej splátky, nie je možné považovať ani výšku poistného za platne dojednanú, čo odporuje i náležitostiam poistnej zmluvy podľa § 788 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu považuje súd poistenie dohodnuté za neplatné /§ 39 Občianskeho zákonníka/. Pre úplnosť súd udáva, že je dôvodná námietka aj vedľajšieho účastníka, ktorý namietal formálnu nedostupnosť Úverovej zmluvy spôsobenú drobným len s veľkými ťažkosťami čitateľným písmom v kombinácii s množstvom neprehľadných povinností ukladaných odporcovi ako úverovému dlžníkovi. Zmluva s uvedenými nedostatkami predstavuje nekalú praktiku v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 a v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a nemôže tak požívať právnu ochranu. Aj z uvedeného súd návrh zamietol ako nedôvodný. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. V konaní bol úspešný odporca a vedľajší účastník, pričom oboch zastupoval ten istý právny zástupca. Súd priznal náhradu trov právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka, ktorý vstúpil ako právny zástupca do konania skôr, preto náhrada trov právnemu zástupcovi odporcovi, čo i len sčasti pokiaľ je poskytovaná osobou toho istého právneho zástupcu, nepatrí. Vedľajší účastník má povinnosť predkladať také vyjadrenia a návrhy, aby napomohol úspechu účastníka, t.j. v danom prípade odporcovi v konaní. Je potom nadbytočné, aby zastupoval v konaní aj odporcov, t.j. samotných spotrebiteľov a pokiaľ sa tak rozhodnú, nie sú účelne vynaložené trovy spočívajúce v odmene za ich právne zastúpenie, tak ako ich predpokladá ust. § 142 ods. 1 O.s.p (uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.12.2014 k sp. zn. Okresného súdu Prievidza 12C/108/2013). Právnemu zástupcovi vedľajšieho účastníka súd priznal náhradu trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej pomoci (z hodnoty sporu 3.140,30 eur pričom jednej úkon právnej služby predstavuje 121,17 eur) a to prevzatie veci a zastúpenia, vyjadrenie vo veci samej z 14.07.2014, zastupovanie na pojednávaní dňa 01.04.2015 á 121,17 eur /§ 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v platnom znení/, 2 x RP á 8,04 eur, 1 x RP á 8,39 eur spolu odmena 387,98 eur, cestovné náklady na trase L. - O. a späť v sume jednej polovice 32,96 eur, náhrada za stratu času za 8 polhodín po 13,40 eur v sume jednej polovice 55,56 eur. Vzhľadom k tomu, že v uvedený deň sa právny zástupca vedľajšieho účastníka a odporcu zúčastnil aj na ďalšom pojednávaní, uplatnil si trovy za cestovné náklady a stratu času len v polovici. DPH 20% v sume 95,30 eur. Celkom trovy konania 571,80 eur.

Proti tomuto rozsudku, jeho III. výrokovej časti, ktorou súd prvého stupňa rozhodol o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu, podal v zákonom stanovenej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ. Podanie riadneho opravného prostriedku odôvodnil poukázaním na ust. § 205 ods. 2 písm. a),b), f), O.s.p.. Podľa jeho názoru súd neskúmal, či na strane vedľajšieho účastníka ide o účelne vynaložené trovy právneho zastúpenia. Právny zástupca vedľajšieho účastníka si vyúčtoval trovy za náhradu stratu času za účasť na pojednávaní dňa 1.4.2015 z L. do O., pričom táto položka mu neprináleží a to v súlade s ust. § 17 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v platnom znení., keďže pojednávania sa zúčastnil advokátsky koncipient, a nie advokát samotný. Mal za to, že v zmysle ust. § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. je možné náhradu za stratu času priznať len advokátovi, nie je zamestnancovi, ani advokátskemu koncipientovi. Uviedol, že účelom náhrady za stratu času je finančne kompenzovať stratu, ktorá vzniká advokátovi cestovaním, teda stratu za čas počas ktorého by mohol vykonávať inú odbornú prácu s tým, že advokátsky koncipient je zamestnancom advokáta, ktorý je advokátom vyslaný na služobnú cestu. Zdôraznil, že ak by súd priznal náhradu za stratu času aj za čas strávený cestou zo sídla advokáta do sídla súdu a späť advokátskemu koncipientovi, potom by za tento čas získal advokát príjem z výkonu vlastnej odbornej práce, ako aj z náhrady za stratu času, ktorá má byť práve kompenzáciou. Rovnako by potom podľa jeho názoru mohlo v prípade priznania náhrady za stratu času dôjsť k tomu, že ak by advokát poveril svojím zastúpením v rovnaký deň a v rovnaký čas viacerých koncipientov, alebo svojich zamestnancov, náhrada za stratu času by bola priznávaná opakovane, čo je v rozpore so zmyslom ust. § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.. Namietal tiež správnosť stanovenia základnej sadzby úkonu právnej pomoci, keď súd pri jej výpočte vychádzal zo sumy predmetu sporu 3.140.30 Eur (zahŕňajúcej istinu 2.742,54 Eur + vyčíslený úrok z omeškania 397,76 Eur), pričom správne mal úkon počítať len z istiny 2.742,54 Eur). Navrhoval vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania ako neúčelne vynaložených nepriznať, alternatívne tieto ponížiť v namietaných častiach. Uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v sume 143,52 Eur vzniknutých mu z titulu trov právneho zastúpenia.

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril vedľajší účastník na strane odporcu prostredníctvom svojho právneho zástupcu, ktorý žiadal rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť a priznať mu tiež náhradu trov odvolacieho konania v sume 32,98 Eur. Námiety navrhovateľa obsiahnuté v jeho odvolaní hodnotil ako nemiestne. Nepovažuje za správnu argumentáciu navrhovateľa, že nie je možné priznať náhradu za stratu času advokátskemu koncipientovi, ale len advokátovi. Advokátsky koncipient je zamestnancom advokáta, ktorý ako substitučne splnomocnený právny zástupca vykonáva úkony právnej služby v rámci výkonu svojej pracovnej činnosti. Takto sa zúčastnil aj predmetného pojednávania, pričom v dôsledku zastupovania na pojednávaní si nemohol plniť svoje povinnosti v sídle advokátskej kancelárie, čím došlo k vzniku nároku na náhradu za stratu času. Vyhláška č. 655/2004 Z.z. v žiadnom zo svojich ustanovení neustanovuje, že advokátskemu koncipientovi pri právnych úkonoch vykonávaných mimo sídla advokátskej kancelárie, nevzniká nárok na náhradu stratu času. Dodal, že v danej veci neexistujú žiadne zákonné dôvody a ani žiadne vecné dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo možné mu náhradu trov konania nepriznať. Poukázal na rozhodnutia iných odvolacích súdov. Vzniknuté trovy považoval za účelné, pričom poukázal na svoje ústavné právo dať sa v konaní zastúpiť advokátom, bez ohľadu na vzdialenosť jeho kancelárie od miesta konajúceho súdu, v súvislosti s čím dal do pozornosti rozhodnutie NS SR 2MCdo/16/2008 zo dňa 29.10.2009. Pokiaľ ide o namietanú hodnotu úkonu, navrhovateľ ako dominus litis špecifikoval požadované plnenie v petite návrhu, vyčíslil konkrétne aj sumu požadovaných úrokov z omeškania, čím vymedzil predmet sporu, čo správne zohľadnil pri priznaní trov aj okresný súd. Na základe uvedeného odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok okresného súdu v jeho napadnutej časti potvrdil ako vecne správny. Namietal tiež, že odvolanie bolo podľa jeho názoru zjavne podané po uplynutí zákonnej lehoty, keďže opravné uznesenie sa týkalo len záhlavia napadnutého rozhodnutia v súvislosti s tým, že obsahovalo zrejmu nesprávnosť, preto by malo byť ako oneskorene podané odmietnuté.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je čiastočne dôvodné a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti - vo výroku III. o náhrade trov konania vo vzťahu navrhovateľa a vedľajšieho účastníka na strane odporcu, je preto potrebné zmeniť podľa ust. § 220 O.s.p., keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219 O.s.p.) ani na jeho zrušenie (§ 221 O.s.p.). Rozsudok okresného súdu v zostávajúcich častiach z hľadiska jeho vecnej správnosti nepreskúmal, pretože vo vzťahu k nim, rozhodnutie okresného súdu napadnuté nebolo, teda v týchto častiach, nenastal suspenzívny účinok odvolania (§ 206 O.s.p.).

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 15 písm. a),b) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z.o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, advokát má popri nároku na odmenu aj nárok na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy a nárok na náhradu za stratu času.

Podľa § 16 ods. 4 citovanej vyhlášky, na výšku náhrady preukázaných cestovných výdavkov sa vzťahujú osobitné predpisy, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa ust. § 17 ods. 1 citovanej vyhlášky, pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

Z obsahu spisu vyplýva, že po vykonaní úkonov v rámci prípravy pojednávania, vstupe vedľajšieho účastníka z vlastného podnetu do konania na stranu odporcu a po doručení mu návrhu vrátane príloh, ktoré požadoval, zaslal súdu taktiež svoje vyjadrenie k veci samej obsahujúcej konkrétne vecné námietky proti uplatnenému nároku. V konaní následne na základe plnej moci totožný advokát ako v prípade vedľajšieho účastníka zastupoval tiež samotného odporcu. Následne nariadeného termínu pojednávania dňa 01.04.2015 sa zúčastnil právny zástupca odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu v osobe substitučne splnomocneného advokátskeho koncipienta. Na uvedenom pojednávaní po prednesení stanoviska zo strany právneho zástupcu odporcu a vedľajšieho účastníka vystupujúceho na jeho strane, došlo k vyhláseniu rozsudku, ktorým bol návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietnutý.

Po vyhlásení rozsudku právny zástupca vedľajšieho účastníka zaslal súdu písomné vyčíslenie trov konania vedľajšieho účastníka, pozostávajúcich z trov jeho právneho zastúpenia vo výške 727,27 Eur, ktoré mu vo výške 571,80 Eur, vrátane náhrady cestovného a straty času boli priznané, pri hodnote úkonu 121,17 Eur (§10 ods. 1 AT).

Vychádzajúc z obsahu odvolania navrhovateľa je medzi účastníkmi sporným, či vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu prislúcha náhrada trov právneho zastúpenia právnym zástupcom aj v časti uplatnenej náhrady za stratu času v súvislosti s jeho zastupovaním advokátskym koncipientom na pojednávaní dňa 01.04.2015, ktorú súd prvého stupňa vedľajšiemu účastníkovi priznal celkovo vo výške 55,56 Eur + 20% DPH z tejto sumy. S týmto postupom okresného súdu sa odvolací súd nestotožnil, keď za opodstatnenú považoval odvolaciu námietku navrhovateľa, poukazujúcu na účel inštitútu náhrady za stratu času advokáta, ktorým je finančná kompenzácia časovej straty, počas ktorej advokát v dôsledku prepravy nemohol efektívne vykonávať svoju činnosť odborného charakteru. Náhrada za stratu času v zmysle ust. § 17 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. patrí advokátovi pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je jeho sídlom, a to za čas strávený cestou do tohto miesta a späť, teda jej zmyslom je paušálnym spôsobom kompenzovať príjem, ktorý by advokát za uvedený čas mohol dosiahnuť poskytovaním právnych služieb. Nakoľko v preskúmvanej veci sa pojednávania vytýčeného súdom prvého stupňa dňa 01.04.2015 nezúčastnil osobne advokát B. Q. R., ale na zastupovanie substitučne splnomocnil advokátskeho koncipienta Mgr. K. C., je zrejmé, že advokát nebol v dôsledku nevyhnutnosti prepravy svojej osoby na miesto konania pojednávania z objektívnych dôvodov limitovaný vo výkone svojej advokátskej praxe a aj v čase, ktorý substitučne splnomocnený advokátsky koncipient strávil cestou na pojednávanie, mohol vykonávať iné úkony právnej služby. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd konštatuje, že náhrada za stratu času je výlučne viazaná na advokáta, pretože iba v prípade poskytovania právnej služby osobne advokátom je splnená podmienka existujúceho objektívneho dôvodu, pre ktorý nemôže poskytovať inú právnu službu.

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku navrhovateľa, týkajúcu sa celkovej účelnosti právneho zastupovania vedľajšieho účastníka v konaní, odvolací súd túto nepovažoval za dôvodnú. Každý má právo na to, aby hoci aj v jednoduchšej, skutkovo a právne menej zložitej veci bol zastúpený advokátom, pričom toto ústavne zaručené právo môže uplatňovať v rámci celej republiky. Účelnosť právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu v konaní nepochybne preukazuje aj tá skutočnosť, že s poukazom na argumentáciu jeho právneho zástupcu v konaní, bol návrh voči odporcovi, ako spotrebiteľovi v celom rozsahu zamietnutý.

Rovnako ako nedôvodnú, nespôsobilú privodiť v prospech navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci, vyhodnotil odvolací súd jeho námietku týkajúcu sa ním tvrdenej nesprávnej výšky tarifnej odmeny za úkon právnej služby (121,17 Eur), keď pri výpočte tohto súd vychádzal z hodnoty predmetu konania tvoriacej istinu a vyčíslený úrok z omeškania (3.140,30 Eur), pričom podľa navrhovateľa mal vychádzať len zo sumy tvoriacej istinu (2.742,54 Eur).

Ako už bolo uvedené vyššie, navrhovateľ sa návrhom na začatie konania voči odporcovi domáhal zaplata celkovo sumy 3.140,30 Eur (tvorenej istinou 2.742,54 Eur a vyčísleným úrokom 397,76 Eur), a ďalšieho nevyčísleného ročného úroku z omeškania vo výške 8,75 zo sumy 2.742,54 Eur od 08.04.2014 do zaplata.

Podľa § 9 ods. 1 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte ako „Vyhláška“), základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

Podľa ust. § 10 ods. 2 Vyhlášky, ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky a hodnota záväzku.

Preskúmaním citovaných ustanovení Vyhlášky možno dôjsť k záveru, že tento právny predpis spája určenie základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb s pojmom tarifná hodnota veci (alebo druhu veci, alebo práva). Tarifnú hodnotu veci (alebo druhu veci, alebo práva) potom v ust. § 10 ods. 2 definuje tak, že je ňou výška peňažného plnenia (alebo cena veci alebo práva), ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby. Čo sa

rozumie výškou peňažného plnenia, ktorého sa právna služba týka, však citovaná vyhláška neuvádza. Použitím logického a gramatického výkladu citovaného slovného spojenia však možno dôjsť k záveru, že peňažným plnením, ktorého sa právna služba týka, možno bez väčších pochybností rozumieť poskytnutie peňažných prostriedkov, ktorých sa navrhovateľ v konaní domáha, a to bez ohľadu na to, či tieto tvoria istinu uplatňovanej pohľadávky, alebo vyčíslené príslušenstvo pohľadávky zahŕňajúce úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a podobne, a rovnako bez ohľadu na to, z akého titulu majú byť tieto peňažné prostriedky poskytnuté. Pokiaľ sa totiž navrhovateľ v konaní domáha poskytnutia peňažného plnenia, len spoločne istina pohľadávky spolu s konkrétne vyčísleným príslušenstvom pohľadávky tvorí peňažné plnenie, ktoré si navrhovateľ v prejednávanej veci uplatňuje (t. j. Plnenie, ktoré mu má odporca zaplatiť), teda len spolu tvoria predmet súdneho konania. Je potrebné zdôrazniť, že Vyhláška viaže výšku základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta za poskytovanie právnych služieb na výšku v konaní uplatňovaného peňažného plnenia úmerne, teda tak, že s narastajúcou výškou uplatňovaného peňažného plnenia, rastie i výška základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta. Vychádza teda z premisy, že čím vyššie je v konaní uplatňované plnenie, tým je vyššia i náročnosť advokátom poskytovaných služieb, čomu by malo zodpovedať i narastajúce finančné ohodnotenie advokáta, ktorý náročnejšie úkony právnej služby poskytol. Nemožno opomenúť, že právo na priznanie primeranej a právnymi predpismi stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú, je súčasťou práva na spravodlivý proces a tiež súvisí, pokiaľ ide konkrétne o náhradu trov právneho zastúpenia, s majetkovým právom podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR ( Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 119/2012). Pokiaľ všeobecné sudy majú poskytovať v Občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O. s. p.), uvedený cieľ je vo vzťahu k náhrade trov konania úspešného účastníka možné dosiahnuť len tak, že tomuto bude priznaná taká náhrada trov právneho zastúpenia, aká zodpovedá účelne vynaloženým úkonom zo strany právneho zástupcu úspešného účastníka konania a ich právnej náročnosti, ktoré aspekty bezpochyby okresný súd zohľadnil, keď pri stanovení výšky tarifnej odmeny za úkon právnej služby vychádzal z výšky celého navrhovateľom uplatňovaného peňažného plnenia zahŕňajúceho nielen sumu 2.742,54 Eur, ale aj sumu 397,76 uplatňovanú ako vyčíslený úrok z omeškania, v dôsledku čoho správne stanovil tarifnú odmenu za úkon právnej služby v tomto konaní vo výške 121,17 Eur, vychádzajúc z celého navrhovateľom požadovaného peňažného plnenia vo výške 3.140,30 Eur.

S poukazom na vyššie uvedené skutkové zistenia odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu týkajúceho sa náhrady trov konania v časti náhrady za stratu času advokátskeho koncipienta priznanej vedľajšiemu účastníkovi, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, z ktorého dôvodu postupom podľa ust. § 220 O.s.p. zmenil rozsudok okresného súdu v napadnutej časti tak, že náhradu trov konania, pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka na strane odporcu znížil o sumu uplatnenej náhrady za stratu času (55,56 Eur + 20% DPH), ktorá v prípade právneho zastupovania na pojednávaní advokátskym koncipientom dotknutému účastníkovi nepatrí, na základe čoho zmeneným výrokom zaviazal navrhovateľa ako neúspešného účastníka v konaní zaplatiť tomuto náhradu trov konania pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia v sume 505,13 Eur (odmena 387,98 Eur + 1 cestovné 32,96 Eur = 420,94 Eur + 20% DPH t.j. 84,19 Eur) do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Záverom odvolací súd k námietke vedľajšieho účastníka smerujúcej k odmietnutiu navrhovateľom podaného odvolania uvádza, že postup podľa ust. 218, ods. 1 písm. a/ O.s.p. nebolo možné využiť pre nesplnenie zákonných predpokladov, pretože napadnuté rozhodnutie (samotný rozsudok, teda nielen opravné uznesenie) bolo právnemu zástupcovi navrhovateľa doručené až dňa 29.10.2015, pričom odvolanie z jeho strany bolo podané dňa 12.11.2015, teda v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote na podanie tohto opravného prostriedku.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiadnemu z účastníkov ich náhradu nepriznal, s poukazom na ich čiastočnú úspešnosť v odvolacom konaní.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.